

КОЛЕКТИВ ОТ ЕВРОПЕЙСКИ МАЩАБ

Четвъртият ден от Мартенския музикален фестивал се превърна в незабравим празник. От концертния подиум прозвуча гениалния Бетховен. Изпълнители бяха музиканти от неговата родина.

Симфоничния оркестър на Берлинското радио ние помним от 1963 година, когато Мартенските музикални дни още „набираха височина“. Сега той е гост-участник в един укрепил своето име международен фестивал, чиято 10-годишнина щастливо съвпада с бележитата 100-годишнина от рождението на Владимир Ильич Ленин и 200-годишнина от рождението на Лудвиг ван Бетховен. И като че ли берлинските симфонични специално за този троен юбилей бяха подготвили своето изпълнителско майсторство: така блестящо и вдъхновено бе музицирането им.

Още „Егмонт“ предсказва радостния апотеоз на финала на Седмата симфония и разкри в първите няколко минути на концертната вечер ос-

новните черти, художествено-техническия изпълнителски облик на този първокласен европейски оркестър. Ролф Клайнерт, когото познаваме от Мартенските музикални дни — 1962 година (като гост на нашата филхармония) и 1963 година (заедно със своя оркестър), респектира с мълвата, близка до най-чистите изпълнителски традиции на класическата музика трактовка на прочутата Бетховенова увертюра. Чудесни темпови съотношения между трите дяла: въведение, среден дял (само „алегро“) и приповдигнат („кон брио“) финал! И ако някоя от „кресцендите“ бяха по-сдържано разгръщани, щяхме да чуем на нашия русенски концертен подиум неповторимо, образцово реалистично интерпретиране на Бетховеновата драматургична симфонична мисъл.

Последователни в своите виждания бяха диригентът и оркестърът и при Симфония № 7. По-широките рамки на творбата позволиха ведно с

дълбокото съпреживяване да констатираме и редица изпълнителски качества на колектива и неговите солисти, които най-точно резюмират безспорната оценка за високата култура на музицирането. Звук и ансамбъл, ритмическа чистота и фраза, и много, много багри (особено при дървените духовни инструменти с техния вдъхновен „концертмайстор“ — соло-обоиста!) създадоха такава звукова картина, каквато рядко сме „виждали“ в нашата международна концертна зала. Ролф Клайнерт е безспорно и първият педагог!

Нашата талантива пианистка Олга Шевкенова намери контакт със съпровождащите я немски колеги. Третият концерт за пиано бе интерпретиран възбудено, завладяващо. Безкрайният възторг на публиката бе прекъснат от бисовото изпълнение на „Леопора № 3“ и отново бурни и съвсем заслужени аплодисменти.

Илия ТЕМКОВ